

VĚRA MARASOVÁ

Náš příběh vypráví o životě Věry Marasové, která se narodila 27. srpna 1932 v sudetoněmeckém Chebu. Když byla Věra malá, bydleli v jednom domě společně s Němci. Udržovali spolu dobré vztahy. S německými dětmi se Věra přátelila. Uměla velmi dobře německy stejně jako její rodiče. Nastala válka a všechno se změnilo. Sedmiletá Věra a její rodina byla náhle před Němci v ohrožení. Museli proto rychle opustit Cheb, jinak by je Němci zabili. Nasedli na vlak směr Plzeň. Avšak ve Stříbře je potkal děsivý zážitek. Na jejich vlak, který stál na nádraží, začali Němci střílet. Všichni cestující si museli lehnout ve vagónech na zem. Když dorazila rodina do Plzně, nastěhovala se do malého bytu v Sirkové (dnešní Ukrajinské) ulici nedaleko nádraží. Zde prožila Věra s rodinou celou válku. V Sirkové ulici byl obchod se smíšeným zbožím. Bydleli také kousek od městských lázní, kam se chodili vykoupat, zaplavat si v bazénu. To bylo moc fajn. Věra začala chodit také do nové školy. Moc se jí tam zpočátku nechtělo. Měla problémy s češtinou, přirozenější pro ni byla němčina. Byla zvyklá mluvit německy, proto se ve škole necítila dobře. Po čase se jí ve škole zalíbilo. Během války to bylo hrozné. Po celou dobu, co trvala válka, musela malá Věra a její rodina spát oblečení a v botách, aby byli připraveni na včasný útěk před bombami do blízkého úkrytu. Rosie – tak se úkryt jmenoval, byl veliký a nacházel se v Sirkové ulici. Bomby Věřin dům naštěstí nezasáhly. Ale vedlejší dům byl zasažen a zahynuli tam nějací lidé. Když odcházeli z krytu po náletu, procházeli Sirkovou ulicí, kde ležela mrtvá těla lidí i koní. Jednou doběhla Věra s maminkou do bunkru, který byl v areálu pivovaru. Tam doběhl i její tatínek. Tatínek pracoval na dráze. Byl ve služebním vagónu a odpočíval, když najednou zahoukaly sirény a oznamovaly blížící se nálet. Tatínek běžel do krytu do Gambrinusu bez bot, jen v ponožkách. V bunkru se potkali. Do bunkru doběhl i Věřin bratr, který pracoval jako dozorce vězňů. Rodina bratra málem nepoznala, protože měl poničenou tvář a vypadal otřeseně.

Na konec války Věra nezapomene. Maminka přišla k posteli třináctileté Věry a plakala. Pohládila dceru po vlasech a řekla: „Věrko, už nemusíme spát oblečení, už je konec války. Už je klid.“ Nejúžasnější zážitek byl, když se objevili Američané. Byli to úžasní lidé. Akorát jim nerozuměli, neuměli totiž anglicky. S jedním se potkala i malá Věra. Ten ji poprosil, zda by mohl dostat něco na památku pro svoje holky. Věrka mu donesla svoji panenku. Byla to selka, byla v plzeňském kroji, byla moc krásná. Domů, svým holkám ji ale bohužel už nedovezl. Na cestě zpět do Ameriky se s vojáky potopila loď. Ráda hrála na piano, začala hrát, když byla válka. Hrála doma u paní profesorky Štěrbové ve Františkánské ulici v 1. patře. Potom jí maminka koupila vlastní piano. Soused pan Vacek, co bydlel nad nimi, se na něj přišel podívat. Piano nebylo kvalitní, ale na lepší neměli.